

La polsera

Com cada any, a la part del darrera del menjador, els regals embolicats esperen impacients l'arribada de la gent. Encara que ja siguem grans, m'agrada la sensació d'arribar a aquell menjador i sorprendre'm de veure tants regals. És bonic que hi ha coses que canvien molt i d'altres que queden igual; aquell espai a casa els avis és un forat en el temps, fa la mateixa olor de llibres i records.

Amb il·lúsió hem mirat i buscat com un ritual el regal que porta el nostre nom a sobre. El meu germà i el meu pare han tingut el mateix: una navalla suïssa multi usos espectacular amb llanterna, alicates, clau anglesa i 20 eines més. Qualsevol situació complicada que et passés a la vida, en aquell instrumental hi trobaries la solució, segur. M'he quedat tan fascinada amb aquella massa de ferro, que ni m'he recordat que jo, amb el meu nom, tenia una caixeta blanca amb un llacet rosa esperant-me. Allà. L'embolcall ja m'ha donat a entendre que jo no tenia navalla suïssa. Les noies no teníem navalla suïssa.

Quan he obert el regal, ha sigut com si una gerra plena de patriarcat em caigués a sobre.

Una polsera.

Una polsera platejada.

Una polsera inútil.

Una polsera mona.

Una polsera.

De cop, m'he sentit més dona que mai. I m'ha vingut el cap aquella frase de "no es neix dona, s'arriba a ser-ho" de la Beauvoir i m'he començat a imaginar totes les nenes que hauran desembolicat nines esquelètiques i ortopèdiques; nenes que hauran desembolicat pantalons estrets i incòmodes, o sostenidors *push up*, o sabates de taló infernals o estoigs de maquillatge, o disfresses de princeses o infermeres... i elles, potser ho hauran agraït contentes i hauran pensat que allò era el que volien o pitjor encara, el que *eren*; o potser ho hauran agraït tristes i s'hauran sentit més soles que mai i hauran dubtat del que *són*.

No vull entrar en binarismes que només tornen a caure en encasellar i etiquetar, no vull dir que ara a les nenes els hi regalem pilotes de futbol i als

nens cuinetes... em sembla bé començar a canviar rols però no és suficient. Vull anar més enllà. Vull que la revolució feminista sigui més que això.

Parlo d'una revolució humana. La revolució de la *mirada*. Que ens mirem i ens cuidem mirant-nos. Que parem atenció a les persones i personetes que tenim al nostre costat sense encasellar-les en etiquetes massa estretes. Desitjo que puguem observar tan fort, i tan real, que aprenguem a conèixer tant la persona que tenim al davant tant que pugui ser ella mateixa. Que sapiguem escoltar-la i respectar-la en tot el que és. Que sapiguem perfectament si la tonalitat dels ulls és més marró tardor o marró xocolata. Que puguem saber-la delicada com valenta. Que sapiguem veure quan està enfadada només per com camina o quan està contenta només per la cançó que canta a la dutxa. Parlo de conèixer les persones profundament, fins al fons. Sense por i sense judici. Amb valentia i gratitud. Abraçant la diferència i la bondat de cadascú.

Josep Maria Espinàs diu: "és que el fonoll és defectuós perquè no és una rosa?" Vull que puguem ser farigola, romaní, sàlvia i espígol; i cactus i palmera. I ortiga i pomera. Gessamí i esbarzer alhora. Que siguem el que vulguem, el que puguem i el que creiem. I que puguem canviar-ho, si volem. I que les persones que tenim al voltant ens puguin veure com el que som, i, si els ve de gust i s'escau, ens facin un regal com cal per Nadal.